АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН
БЕШЕ СИ ТОЙ РИЦАР БЕДЕН…

Превод от руски: Тихомир Йорданов, —

chitanka.info

БЕШЕ СИ ТОЙ РИЦАР БЕДЕН…[0]

Беше си той рицар беден,
простоват и мълчалив.
Мрачен бе на вид и бледен,
духом — храбър и правдив.

Но яви му се видение,
недостъпно за умът.
И дълбоко впечатление
найде във сърцето кът.

Пътешествайки в Женева,
посред път, на кръста прост,
зърна той Мария-дева,
майката на бог Христос,

Запленен от нея, вече
не погледна той жена,
до смъртта си не изрече
дума нито на една.

В шлема си лице побърза
той да скрий за тоя свят.
Броеница си завърза
вместо шарф на своя врат.

Оттогаз отца и сина

и духа свят ни веднъж
не помоли господина.
Странен беше тоя мъж.

Цели нощи тъжен бдеше
на светата пред лика,
вперил поглед безутешен,
сълзи ля като река.

Верен в любовта си първа
към набожната мечта,
Ave, mater Dei — с кърви
на щита си начерта.

Впрочем в битката голяма
в Палестина в страшен час
всеки рицар свойта дама
призоваваше на глас.

„Lunen coelum, sancta rosa!“[1] —
гръмко той възкликна блед.
Мюсюлманската угроза
го обграждаше отвред.

Но когато се завърна,
в своя замък той се свря,
все тъй влюбен и посърнал,
без причастие умря.

Но преди да спре да страда,
сила нечестива, зла
рицарска душа във ада
да отмъкне пожела:

ужким не е молил бога,
ужким не живял във пост,
не задирял в изнемога

майката на бог Христос.

Но пречистата сърдечно
се застъпи, след смъртта
пусна в царството си вечно
своя верен рицар тя.

---

[0] Приживе на Пушкин не е печатано поради цензурна забрана. В преработен вид влязло в „Сцени из рицарските времена“. ↑

[1] Небесна светлина, свята розо (лат.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.